

ALBA

L'Obrador Imaginari

© JMS - L'Obrador Imaginari

Reproducció autoritzada, sempre que no es faci amb algun tipus de finalitat comercial o lucrativa.

usuaris.tinet.org/jmsl/imaginari

Estroncar una vida per a l'Alba era un fet profundament transcendent.

I la vida tenia moltes manifestacions.

La vida d'un colom o la d'una abella.

La d'un petit brot de poliol.

La d'una il·lusió...

Amb el pas del temps, amb una tristesa serena, l'Alba s'havia anat adonant, i havia anat assumint, que la supervivència implicava sempre, inevitablement, generar violència.

D'una manera o d'una altra, en un àmbit o en un altre, amb una o altra intensitat, però violència al capdavall.

Intentar negar-ho, i ser radicalment conseqüent, conduïa de forma inevitable a immolar-se.

Renunciar a la pròpia vida, a l'existència.

I, això, la vida mateixa no ho podia acceptar.

La vida, contradictòria, gestant-se gestava la mort.

De la mort aliena brollava la pròpia vida.

Però, un cop palès que la violència era fatalment inevitable, també era palès que sempre era susceptible de ser limitada, de ser minimitzada.

I, així, mica en mica, al llarg dels anys, assimilada aquesta evidència, l'Alba s'havia anat endinsant pels camins generadors de les menors violències.

La possibilitat de violentar mínimament el seu entorn per tal de sobreviure havia esdevingut la seva estrella del nord.

A bans de fer el dinar l'Alba anava al petit hort i collia un enciam.

El collia conscient dels seu fet.

Sabent que aquella planta, amb la vida estroncada, havia perdut l'oportunitat de florir.

Després, potser collia unes quantes mongetes i alguns tomàquets, les llavors dels quals ja no podrien acabar de formar-se.

I desenterrava un manat de pastanagues, unes pastanagues que, com l'enciam, com les mongetes i els tomàquets, mortes prematurament abans de formar les seves llavors, ja no podrien reproduir-se.

I tornant cap a casa l'Alba anava trepitjant les menudes herbetes que encatifaven tot el camí, que feien impossible transitar-lo de cap altra manera que no fos trepitjant-les.

Rera l'Alba quedava una estela de mort.

Al davant, un camí de vida.

L'Alba ho sabia: només podia sobreviure sembrant diàriament la mort al seu voltant.

Temps enrera, l'Alba havia rebutjat com a font
d'alimentació els animals.

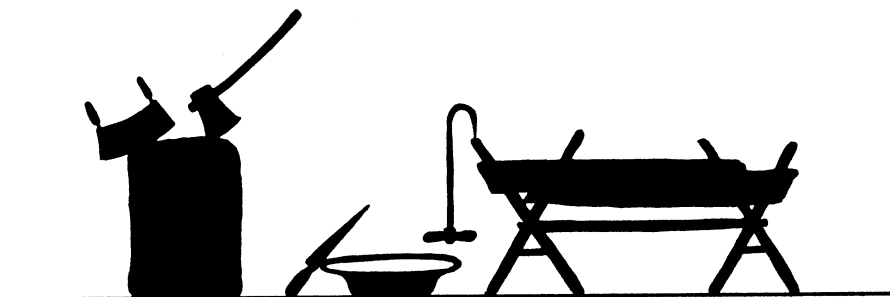
L'Alba recordava com havia degollat i esquarterat els
ànecs i els conills a l'eixida, omplin-se de sang les mans.
I com havia vist degollar els porcs i els cabrits, inundant-
li l'oïda els xisclets i els crits desesperats.

Era tan gran, el desig de viure d'aquelles bèsties!

I quins esgarips que feien, enmig de l'agonia!

Volien viure! Volien viure!

Quan el silenci va substituir els crits d'aquelles agonies
l'Alba va albirar i abastar, dins seu, una gran pau, una
serenitat fins llavors desconeguda.

Va ser quan va començar a recollir els fruits bosquerols.

Les dolces mores, els aglans i les castanyes denses i gustoses, els deliciosos pinyons.

Quan va començar a dedicar més atenció al conreu dels ametllers i les oliveres, així com del blat i el moresc.

I a l'horta va sembrar més assíduament i amb més cura els enciams, les cols, les mongeteres, les tomaqueres, els naps, les escaroles.

De mica en mica, els fruits, les fulles, les arrels, les tiges i les llavors dels vegetals van ser cada vegada més els seus únics aliments.

I va sentir com se li anava omplint de pau el cor a mesura que el nous hàbits anaven espaiant els sacrificis animals.

I també va sentir com, tot i tenir consciència de segar igualment una vida, el suc lletós d'un enciam enganxiflant-li les mans al tallar-lo no li produïa un malestar ni remotament semblant al de la sang tenyint-li les mans.

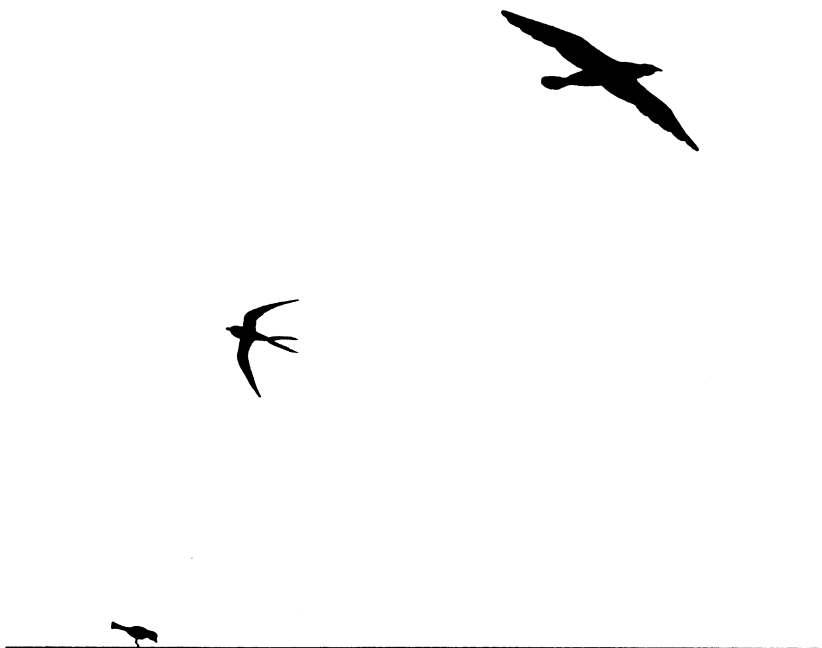
Sí, viure no era en absolut una aventura lliure de contradiccions.

L'Alba ho tenia conscientment assumit.

Però cada contradicció tenia el seu matís.

I aquest matís podia ser un senyal.

Un indicatiu d'un nord possible.

Tots pertanyien al regne de la vida.

Ella. I els àgils conills i les arrissades escaroles.

Però hi havia diferències.

Algunes potser només comprensibles a través de l'obtenció directament dels propis aliments.

Llaurant, sembrant i collint tot allò que és de bon conrear a les hortes.

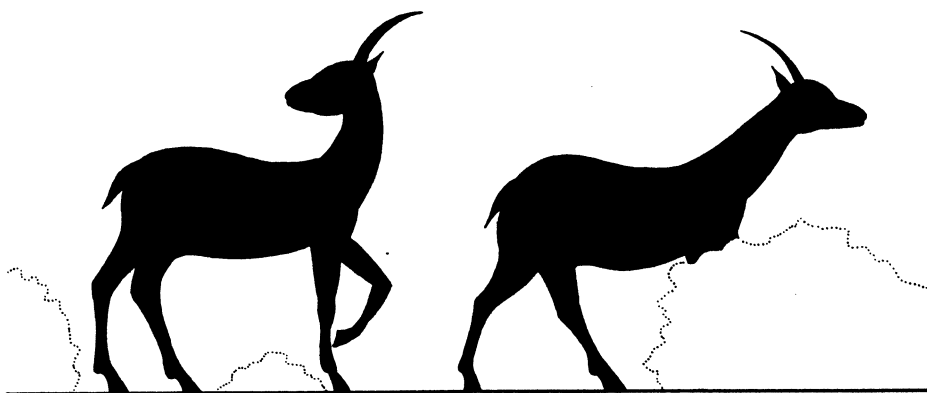
O recol·lectant els fruits que els boscos generosament ofereixen.

I, després, intentant atrapar una salvatgina bosquerola.

O engreixant pollastres al clos de l'eixida, per tal de, després, recollint la sang en un gibrell, degollar-los sentint entre les mans les seves convulsions.

Sí, hi havia diferències.

Potser difícils d'expressar amb paraules.

D'altra banda, el pas del temps havia alterat antics equilibris.

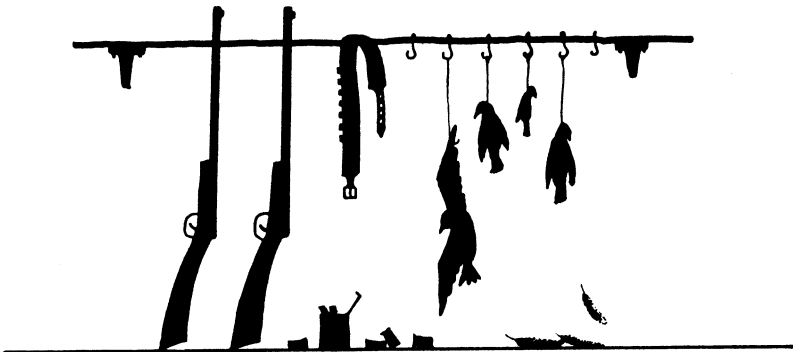
I l'Alba havia vist com la progressiva multiplicació i difusió dels éssers humans havia reduït els hàbitats de les salvatgines i les seves poblacions.

Unes salvatgines doblement amenaçades, ja que cada vegada era més gran la dispersió de biocides.

Escampats pels cada vegada més extensos conreus, però també per tot el medi natural, per tots els aqüífers i per tota l'atmosfera.

I ja era impensable que la caça pogués ser una font important d'aliments per als éssers humans, encara que aquests no hi volguessin renunciar.

Els éssers humans, cada vegada més nombrosos, exercint progressivament una pressió més gran sobre l'entorn.

Sí, la caça ja només podia ser un pobre recurs alimentari.

Ja només podia representar una minsa aportació al propi manteniment corporal.

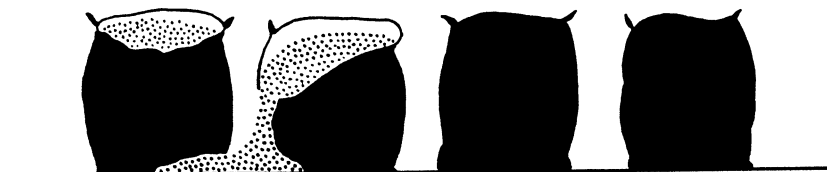
Això era obvi. I sobre això no mancava consens.

Així, si no es volia renunciar a la carn dels animals, calia recórrer sistemàticament a la ramaderia i a l'engreix, amb la pressió multiplicadora que aquestes activitats exercien sobre el medi natural.

Perquè eren molts els cereals, els llegums i els farratges que calia conrear per tal que, consumits en gran quantitat pel bestiar, s'anessin convertint en cuixes i espatlles molsudes.

Eren moltes les quarteres i els prats que calia dedicar a l'alimentació dels animals.

Molt espai, molts esforços, molts aliments.

L'Alba, alimentant-se directament amb els vegetals, sabia que reduïa la pressió sobre el medi natural que l'envoltava.

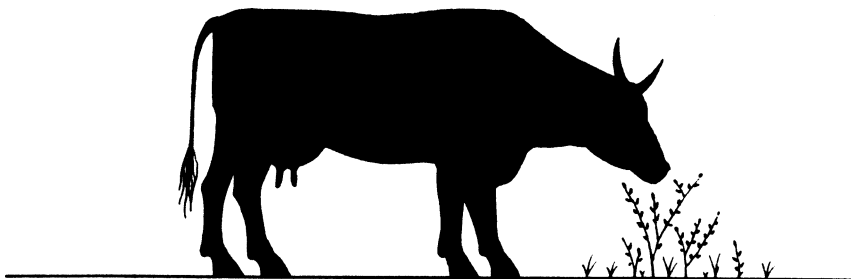
Però no només això, ja que també alliberava un munt de recursos.

Uns recursos que, invertits en un altre sentit, solidàriament, podien permetre que la mort a causa de la fam i la misèria no fos l'únic horitzó de molts éssers humans. D'aquells més dissortats.

L'autosuficiència alimentària, impulsada pels recursos alliberats pels més afavorits, era una opció concreta i factible per als més desvalguts.

La conservació dels hàbitats naturals, la potenciació de les expectatives de supervivència de molts éssers humans, els guanys en solidaritat, en harmonia i en pau que això podia comportar...

L'Alba, com més hi pensava, s'adonava que eren més les raons i els sentiments que s'ajuntaven recolzant la seva decisió.

L'Alba n'era ben conscient:

Tallant una espiga de moresc tallava una vida. Collint i menjant una tavella de tirabec estroncava la possibilitat d'unes quantes vides.

Ho tenia present.

Però eren moltes més les vides vegetals que havia de tallar si volia menjar carn.

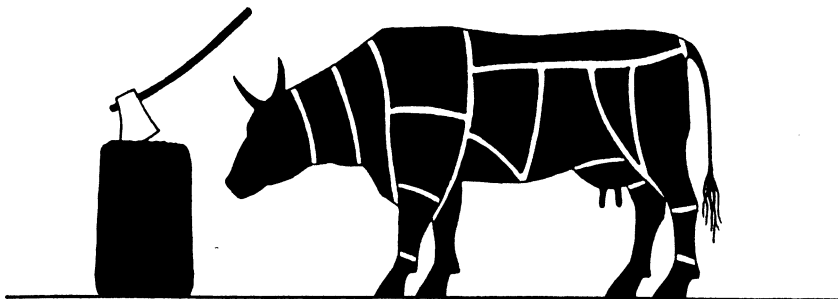
Potser deu vegades més.

Potser vint vegades més.

Una desmesura.

Perquè els aliments vegetals consumits directament només eren una petita part del gran volum d'aliments vegetals que havia d'ingerir un animal per produir la quantitat de lloms i de cuixes energèticament equivalents.

Sí, una veritable desmesura.

Les raons s'ajuntaven.

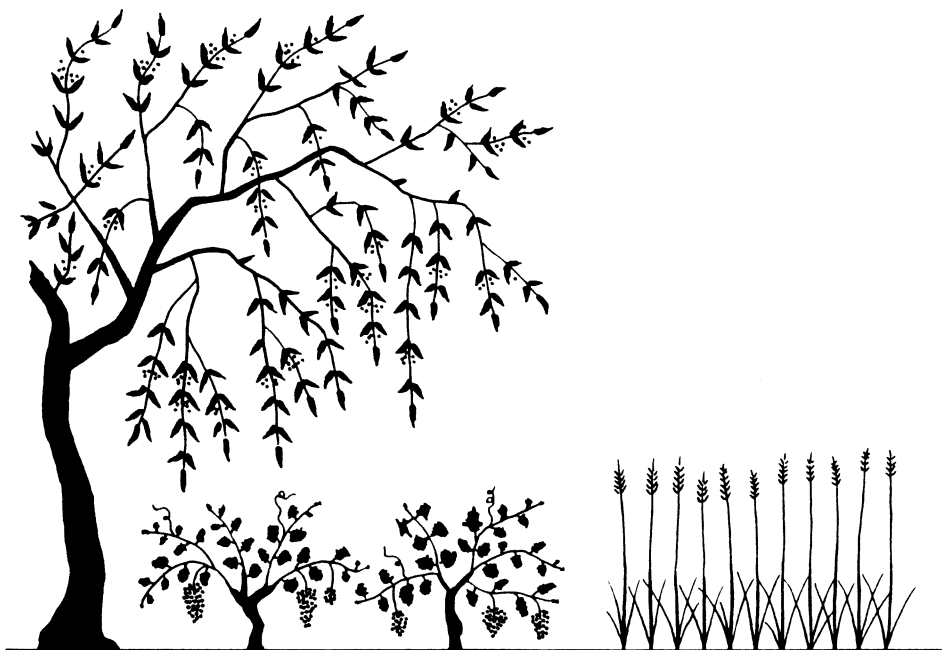
Es recolzaven.

Només calia tenir present el món cada vegada més complex i sobrepoblat que s'anava gestant, amb les salvatgines cada cop més acorralades i menys nombroses, més limitades les possibilitats d'expansió dels terrenys agrícoles, més populosa la població humana i més elevada la part d'aquesta població subalimentada.

Quantes injustícies corregibles!

Quantes morts evitables!

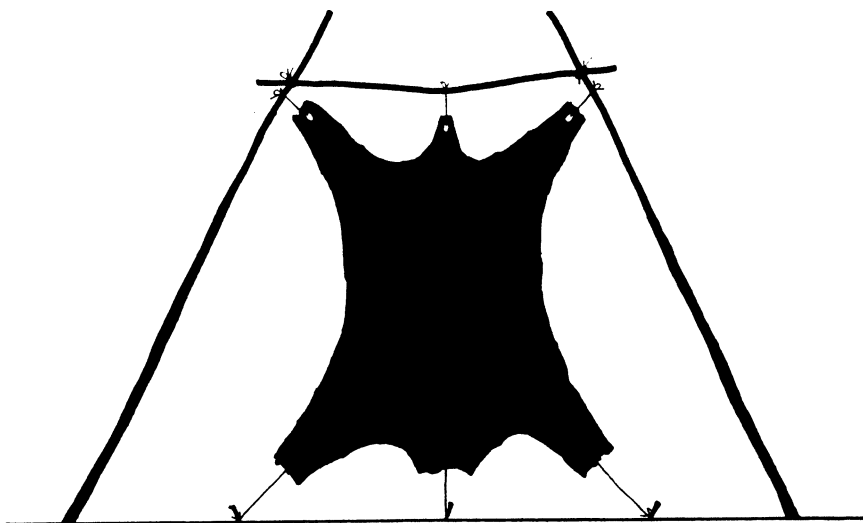
I quina forma tan a l'abast, tan senzilla, d'evitar tantes absurdes i insolidàries desmesures!

Mentrestant, però, als escorxadors, l'aviram, les vedelles, els xais, continuaven morint.

Després d'haver exercit, innocentment, una notable degradació de l'entorn, eren degollats.

Després d'haver estat innocents instruments d'un desigual repartiment de recursos entre els éssers humans, eren esquarterats i consumits pels més privilegiats.

Per això feia temps que l'Alba ja ho havia decidit: Ja que no ho podia evitar, si més no no hi volia contribuir. I, no contribuint-hi, evitar-ho així en la seva petita mesura.

Profundament conscient de la importància de la seva petita mesura, conscient que no era pas estèril el seu gest:

La carn que ella no consumia, fent desaparèixer del mercat la corresponent requesta, feia desaparèixer també la cria i l'engreix d'aquells animals que l'haurien de satisfer.

A part del testimoni, valuós i enriquidor de la realitat global, no era pas només simbòlica la seva actitud.

L'Alba ho sabia:

La salut era abastable i conservable tant menjant la carn dels animals com abstenint-se'n.

Buscant l'harmonia i la vitalitat del cos les dues opcions eren viables.

Tal com ho demostraven tants éssers humans, i tants pobles sencers, la vida saludable i plena era possible abstenint-se dels sacrificis animals.

I això era tangible com la vitalitat del seu mateix cos.

Llavors, quin dubte legítim, raonable, podia quedar a l'hora de plantejar-se aquella opció?

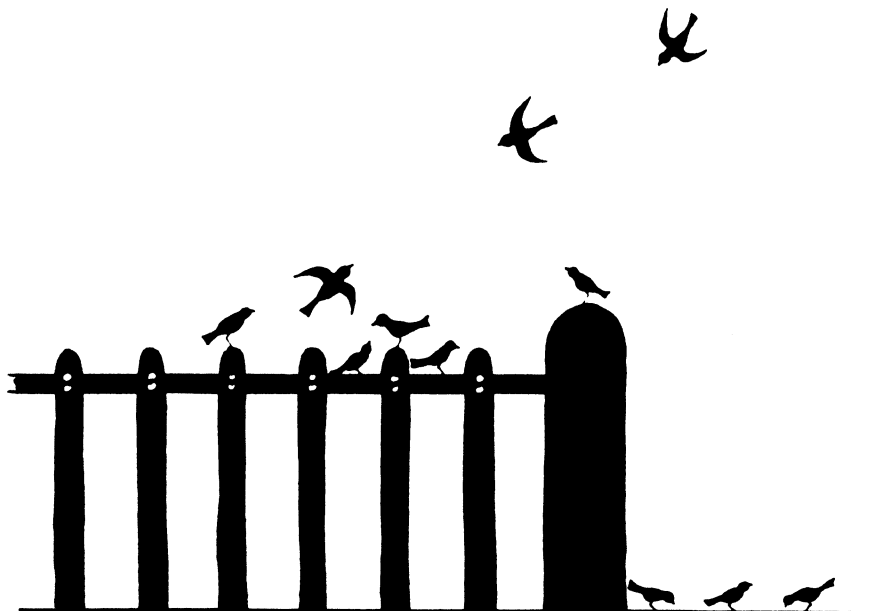
Si, buscant la vida més plena i fecunda, era possible aconseguir-la abstenint-se dels sacrificis animals, per què generar aquella distorsió innecessària?

Per què no intentar copiar i assimilar l'opció menys agressiva?

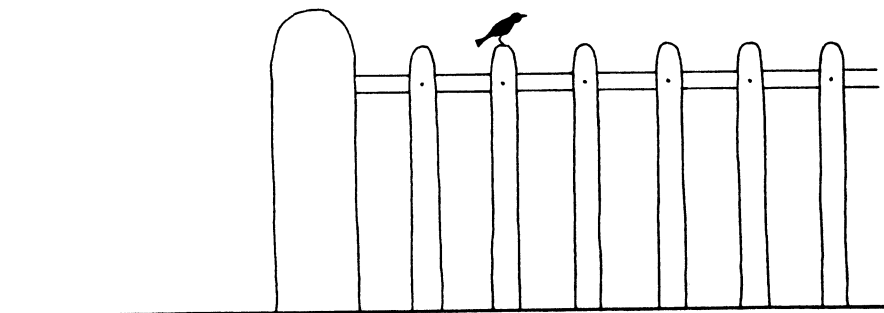
Menys agressiva envers el medi natural contemplat globalment.

Envers tots els éssers vius, els humans inclosos.

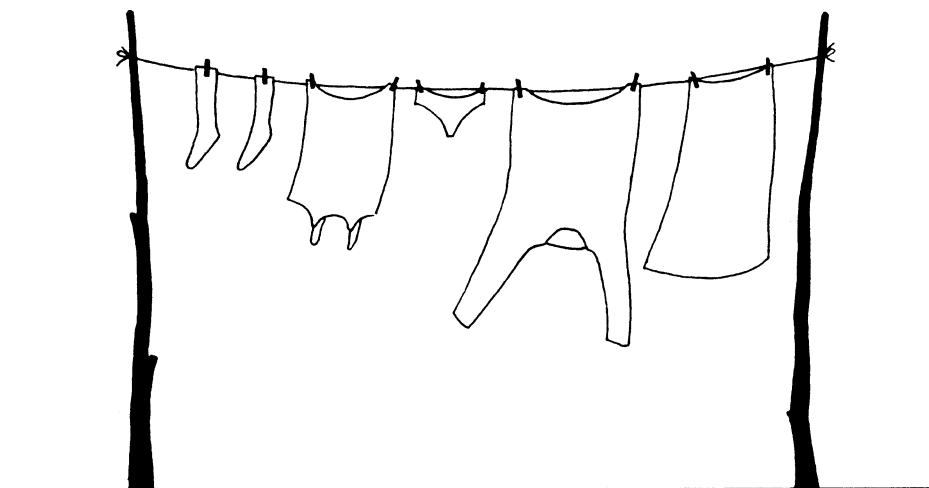
Per què no copiar l'opció més solidària envers totes les formes d'existir?

Certament el camí que la captivava era aquest:
El de les menors violències possibles, ja que només a través d'aquest camí li era possible imaginar un món amablement habitable, amarat d'una serena harmonia. Aquesta era la seva estrella del nord:
Conjurar la violència, les múltiples violències que com una boirina s'estenien fins i tot pels racons més amagats de l'existència.
Palestes, subtils, variadíssimes...
Qualsevol canvi de la realitat imperant havia de passar per domesticar aquelles desmesures, per evitar-les, per minimitzar-les sempre fins allí on fos possible.
Altrament, en què valia la pena somniar?
Hi havia, si no, algun altre somni que valgués la pena encelar?

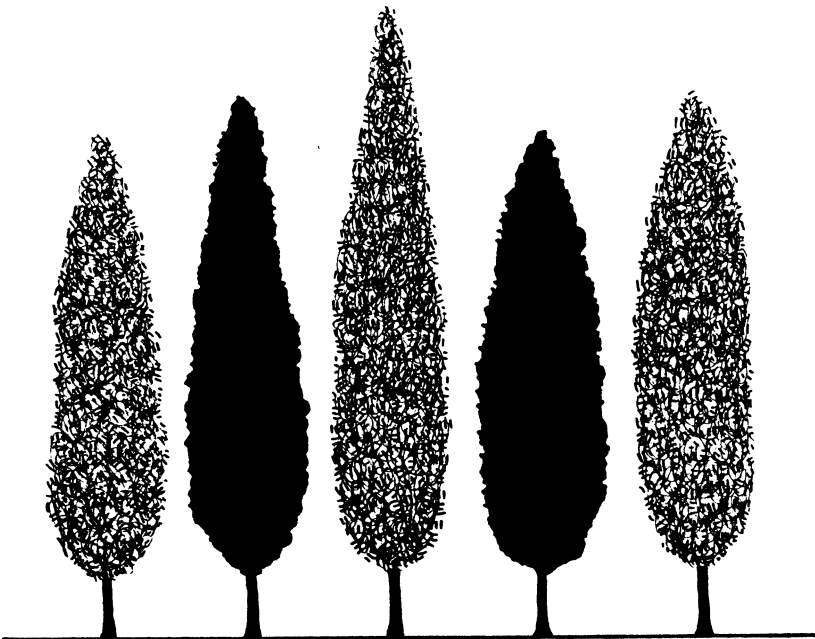
Calia passar lleument entre totes les formes d'existir.
Trepitjant suaument, procurant no alterar els múltiples
equilibris.
Vivint senzillament, intentant no abassegar cap tipus de
recurs.

I quin era el límit envers la vida que no es podia
ultrapassar?
Quin nivell de violència era legítim exercir?
Hi havia límit?
A partir de quin punt deixava de ser legítim violentar
l'entorn per tal de sobreviure?
Perquè aquesta era la paraula: violentar.
I amb la violència estroncar alienes existències.
Quin fet més terrible i transcendent!
On era, però, el límit? N'hi havia?

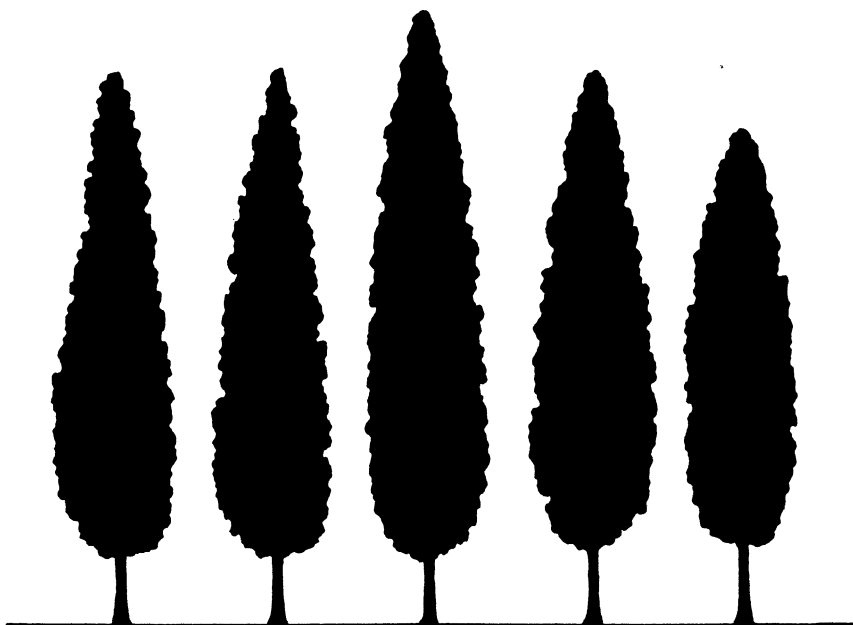
Hi havia d'haver límit envers totes les formes d'existir?
O només envers unes?
Només calia considerar els éssers vius?
Era viva una serralada?
I un somni? I un sentiment?
O només ho eren els vegetals i els animals?
Quedaven excloses les muntanyes, les boscúries i les serralades?
I els rius i els oceans?
Eren més vius els animals que els vegetals?
I d'entre els animals, calia considerar-ne només alguns?
Només els éssers humans?

O les múltiples formes d'existir eren parts d'un tot, el qual calia considerar com a tal, sense menystenir-ne cap tipus de manifestació?

Procurant sempre minimitzar l'impacte sobre la seva integritat i la seva pluralitat.

Procurant enriquir-se enmig de la diversitat, integrat harmoniosament en ella.

Si hi havia d'haver un límit, sens dubte era difícil establir-lo de forma immutable.
Comuna per a tots els éssers humans.
Per a totes les circumstàncies en què podien trobar-se immersos els éssers humans.
Però potser no ho era tant, cada dia, trobar la millor resposta.
Empesa pel mateix dia i pel fet d'existir.
L'Alba ho intuïa:
aquell podia ser un veritable camí.

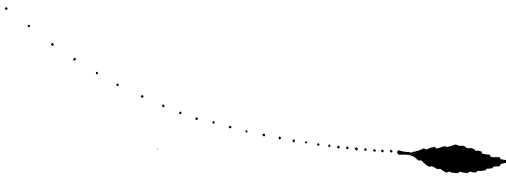
I, a partir d'allí, anar procurant que aquella resposta diària fos el menys lesiva possible envers tot allò i tots aquells que l'envoltaven:

Els éssers humans.

I la resta dels animals.

I tots els vegetals. I l'aigua dels rius i dels oceans, i l'aire del cel, el que ella i tots els éssers vius respiraven, i la terra amb els seus infinits paisatges.

Envers totes les formes d'existir que se sustentaven damunt la terra.

Evitatar els sacrificis animals, i tots els sacrificis vegetals innecessaris, era part d'aquesta resposta. Una part d'una resposta global de molt més gran abast. Perquè cada àmbit de la vida d'un ésser humà era susceptible de ser viscut menys violentament.

Adonar-se d'això, i assumir-ho després, aquest era el pregon anhel de l'Alba.

I l'Alba mirava al seu voltant, vigilant que cap àmbit de la seva vida no quedés desvinculat d'aquell anhel seu harmonitzador.

Els seus vestits, el seu habitatge, la llenya que cremava i l'aigua que feia servir, allò que menjava, els seus pensaments i les seves paraules...

En cada àmbit les opcions sempre eren múltiples, i la factura presentada després a la vida variable, més gran o més petita, sempre en funció de les opcions escollides.

L'Alba procurava caminar lleument per la vida.
I, enamorada d'aquella decisió, havia aconseguit que les
progressives opcions que havia anat fent, en lloc
d'esdevenir renúncies, com hauria pogut esdevenir,
esdevinguessin alliberaments.

Maneres més profundes de gaudir de la vida.

Formes més harmonioses d'estar bé amb ella mateixa.

Nous àmbits de llibertat aconseguits, d'altra banda, gairebé sense esforç.

Aconseguits amb una fàcil naturalitat, perquè les seves decisions eren només el fruit d'haver decidit fer-se la vida més fàcil i amable.

D'haver decidit eliminar l'ansietat i la insatisfacció.

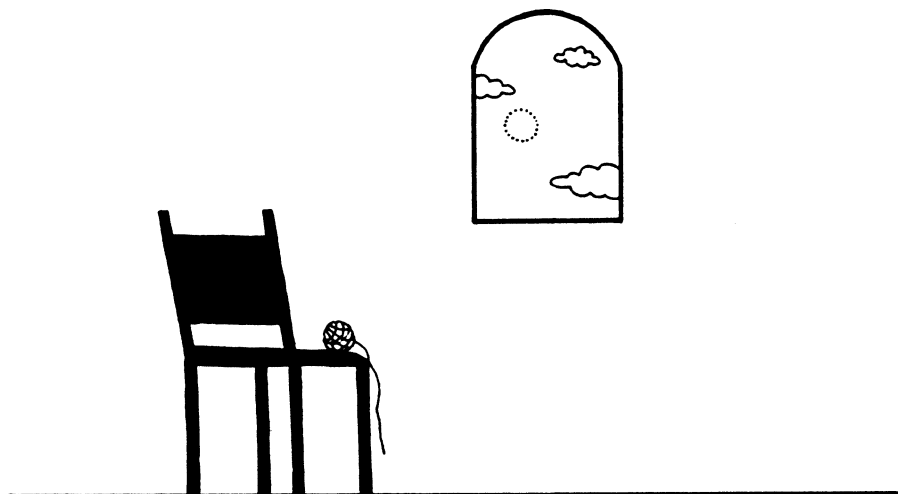
L'angoixa de conviure diàriament amb violències innecessàries.

Havia estat precisament l'íntima comoditat, i no pas cap valentia, allò que havia anat madurant cada nova opció seva.

Per això reeixia fàcilment en els seus propòsits.

I per això també era de vegades difícilment comprensible la seva alegria serena per aquells que l'envoltaven.

Habitants d'un món tan diferent i allunyat del món interior de l'Alba.

Un món interior que modelava els hàbits amb els quals ella es movia a través del gran món que l'envoltava.

Tots els seus hàbits, costums i opcions tenien aquella empremta, aquell solatge.

I, així, de la mateixa manera que aquell solatge havia fet que anés rebutjant una forma de nodrir-se tot preferint-ne i estimant-ne una altra, també havia fet que anés trobant una forma de vestir-se amb la qual se sentia a gust i en pau.

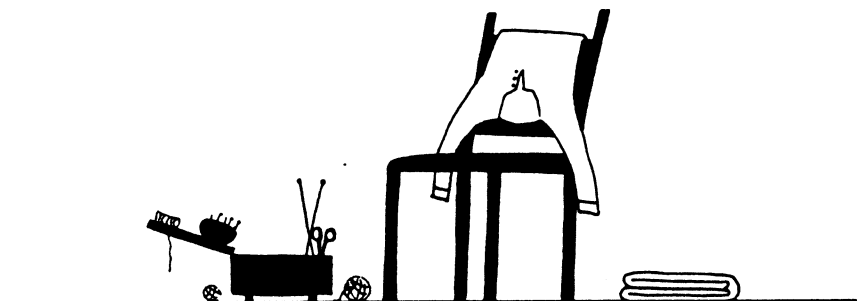
L'Alba vestia senzillament.

I els vestits s'envellien damunt d'ella, dignament.

Amb el pas dels anys se'ls anava estimant progressivament.

Apreciant el petit estrip cosit temps enrera amb cura.

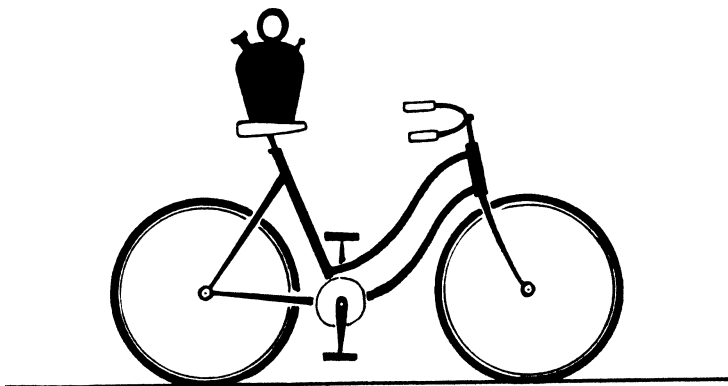
O el botó no del tot igual, el que més s'hi assemblava de la capsa dels botons, cosit en el trau que va deixar buit el que es va perdre una tardor ja llunyana.

Amb l'aigua del càntir, de l'aigüera, de la cassola, del safareig;
amb el foc de l'estufa, de coure el menjar;
amb la casa, amb els aliments;
amb tot procurava establir l'Alba una relació semblant,
quieta i serena, assossegada.

La manera com vestia,
els somnis que somniava,
els aliments que menjava,
la forma com es desplaçava,
la casa on vivia,
l'aigua que utilitzava,
els pensaments que trenava;
res no era una parcel·la aïllada.
Procurava que un lligam de coherència tot ho unís.
Un anhel d'unió que es veia impulsat per una petita
certesa:
Tot era susceptible de més grans harmonies.
L'Alba, amb serena passió, conreava l'aprofundiment
d'aquestes harmonies.

L'evolució dels seus pensaments per una banda i l'evolució dels seus sentiments per una altra banda havien confluït i s'havien trobat en aquell punt lluminós. I recolzant-se mútuament en aquella lluminosa confluència feien la vida de l'Alba fàcil i joiosa de viure.

I els dies anaven passant.

L'Alba, al matí, descartats ja des de feia temps els sacrificis animals, continuava anant al seu petit hort, a buscar els aliments que l'havien de nodrir.

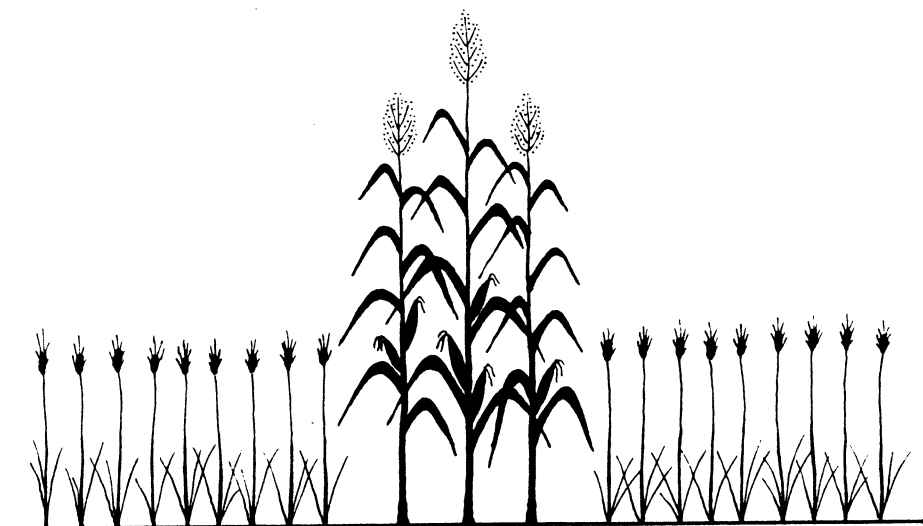
Diàriament feia aquell camí, amb la voluntat d'establir una relació el més harmoniosa possible amb els seus aliments.

Procurant collir només els vegetals necessaris per al manteniment del seu cos.

I un cop tallats els vegetals que l'havien d'alimentar tornava cap a casa.

Conscient, mentre anava fent el camí de tornada, que aquell camí diari era només l'inici d'un camí molt més llarg.

Que no s'acabava mai i que passava per tots els àmbits dels seus móns exteriors i interiors.

Viure aquell camí, i viure'l amb alegria, gaudint-lo...

Allò l'apassionava.

Aquell camí que només era possible de ser viscut i caminat conservant la preciosa saviesa de saber enriquir-se i fruir amb cada nova opció.

Gaudint-la íntimament i profundament.

Aquest era el gran secret.

Sense la clau del qual era impossible reeixir.

I l'Alba havia tingut el rar privilegi de trobar aquella clau.

Amb la qual viatjava al llarg de la vida.

Serenament.

En pau i a gust amb ella mateixa.

